

РЕШЕНИЕ

№ 24793

гр. София, 19.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 26.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **1885** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК вр. чл. 24и и чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба с вх. № 5313/13.02.2026 г. вр. вх. № 4256/05.02.2026 г. на АССГ, подадена от Я. А. Х. / У. А. Н., гражданин на С., [дата на раждане], паспорт № 02834835, и „Ювентранс“ ООД, ЕИК[ЕИК], чрез адвокат Р. Т., срещу отказ № 5264р-27871/02.12.2025 г., издаден от зам.-директор на дирекция „Миграция“ при МВР, с който е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на осн. чл. 24и ЗЧРБ на У. А. Н. / Я. А. Х., гражданин на С., [дата на раждане], паспорт № 02834835.

С определение № 17818/11.05.2026 г. е оставена без разглеждане жалбата, подадена от жалбоподателя „Ювентранс“ ООД, ЕИК[ЕИК]. Същото е влязло в сила като необжалвано.

С жалбата са отправени оплаквания за незаконосъобразност на оспорения административен акт като издаден при съществени нарушения на административно-производствените правила и на материално-правните разпоредби, конкретно във връзка с позоваването на органа на отговор от дирекция „К. отношение“ при МВНР касателно приложеното от жалбоподателя към заявлението за предоставяне на право на продължително пребиваване на свидетелство за съдимост. В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от упълномощения адвокат, поддържа жалбата, с писмени бележки моли да отменен оспорения акт и преписката на бъде върната на органа, не претендира разноски.

Ответникът – заместник-директорът на дирекция „Миграция“ - МВР, в съдебно заседание се представлява от упълномощен юрк. Ч.. Оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, I-во отделение, 4-ти състав, като взе предвид изложените от страните доводи и становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство по издаване на оспорения индивидуален административен акт е образувано по заявление, подадено на основание чл. 24и ЗЧРБ, с рег. № П-10783/21.11.2025 г. по описа на дирекция „Миграция“ – МВР, съгл. Приложение № 3а към чл. 60, ал. 1 ППЗЧРБ, подадено от работодателя „Ювентранс“ ООД, ЕИК[ЕИК], /л. 19 и сл./. Към заявлението са приложени следните документи: копие на паспорт на Я. А. Х., свидетелство за съдимост, обосновка на искането, справка декларация за работещите във фирмата работници – граждани на трети страни, наети по трудово правоотношение, справка декларация за средносписъчната численост на наетите по трудово правоотношение български граждани, декларация на работодателя за спазени условия на труд и заплащане, копие на срочен трудов договор, сключен с чужденеца, копие на длъжностна характеристика и обяви от сайт за търсене на работа. В хода на административното производство е изискано становище от Агенцията по заетостта, отговор от Агенцията по заетостта в тази връзка не е приложен.

Обжалваният отказ е издаден на 02.12.2025 г. с рег. № 5364р-27871 от зам.-директора на дирекция „Миграция“ при МВР. Административният орган е мотивирал отказа си с посочването на предходни запитвания от негова страна по идентични случаи до дирекция „К. отношения“ при МВнР, касаещи представяни от сирийски граждани документи при кандидатстване за пребиваване, а именно свидетелства за съдимост. С препратените от дирекция „К. отношения“ при МВнР дипломатически ноти, дирекция „Миграция“ - МВР била уведомена, че съгласно постъпила информация от Посолството на Република България в Б., издаването на съответните документи от сирийските официални институции е преустановено след промяната на политическия режим в страната на 08.12.2024 г., като в периода януари – март 2025 г. същото е било напълно прекратено. Посочено е също, че наличният до месец декември 2024 г. архив, съдържащ данни относно водени разследвания и постановени присъди, включително за престъпления от общ характер, е унищожен. Въз основа на тази информация заместник-директорът на дирекция „Миграция“ при МВР е приел, че удостоверяването на съдебния статус в представеното от чужденеца свидетелство за съдимост не се основава на реално извършена проверка, поради липсата на информационна база данни. Отбелязано е, че независимо от обстоятелството, че документът е издаден от официални сирийски власти, липсата на архив и информационна база поставя под съмнение достоверността на отразените в него данни относно съдебното минало на лицето. При тези данни административният орган е приел, че представеното свидетелство за съдимост не удостоверява по несъмнен начин обстоятелствата, за които се представя и не може да послужи за целта на закона и на административното производство по предоставяне на разрешение за продължително пребиваване и работа. В мотивите на акта е посочено, че с оглед на това не е установено изпълнението на изискванията на чл. 24и, ал. 5, т. 2 ЗЧРБ за предоставяне на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“.

По делото като допълнение на административната преписка е представено заверено копие на нота изх. № КО-13-230/08.07.2025 г и № КО-38-278/15.09.2025 г. по описа на Посолството на Република България в Б., представляващи становища по истинността съответно на свидетелство за съдимост по запитване от 30.06.2025 г., както и по друга проверка за истинност на свидетелство за съдимост - на лицата С. Т. и М. Т., граждани на С..

С административната преписка, изпратена от ответника по делото, е представена заповед № 5364з-4651/08.10.2015 г., изменена със заповед № 5364з-3306/7.12.2022 г. на директора на

Дирекция „Миграция“ МВР, с която на заместник-директора на дирекция „Миграция“ МВР се делегират правомощията по издаване и отказване издаването на разрешения за продължително пребиваване.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК и за наличие на основанията за оспорване по чл. 146 АПК, от правна страна установи следното:

Жалбата е подадена в законоустановения преклузивен срок, срещу подлежащ на оспорване акт и от надлежна страна, за която същият е неблагоприятен - лице по чл. 3 АПК и чл. 2 ЗЧРБ, адресат на индивидуален административен акт, засягащ неговата правна сфера неблагоприятно като му налага ограничения чрез отказ от предоставяне на права, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Процесното заявление за издаване на Единно разрешение за пребиваване и работа е подадено на основание чл. 24и ЗЧРБ, съгласно който „Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.“. Легалната дефиниция на понятието е посочена в § 1, т. 1д ДР ЗЧРБ - „единно разрешение за пребиваване и работа“ е документ с обозначение „единно разрешение за пребиваване и работа“, с което едновременно се разрешава пребиваване и работа на територията на Република България на чужденци от трети държави". Цитираната уредба налага извод, че едно от условията за получаване на съответното разрешение е чужденецът да отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда. В случая от органа е прието, че жалбоподателят не отговаря на условията за получаване на достъп до пазара на труда.

Така постановеният отказ е издаден от компетентен орган съобразно разпоредбата на чл. 24и, ал. 17 ЗЧРБ - от зам. директора на дирекция „Миграция“ при условията на делегирана компетентност въз основа на заповед № 5364з-4651 от 08.10.2015 г. и заповед № 5364з-3306 от 07.12.2022 г. /л. 44 и 45 по делото/.

Относно спазването на изискванията за форма на оспорения акт и предвид горепосоченото, настоящият състав намира, че процесният акт е съставен в писмена форма, съобразно чл. 59, ал. 2 АПК, като съдържа наименование на органа, който го издава, адресати на акта, ясно и точно идентифицирани, съдържа разпоредителна част, с която се определят правата и задълженията на адресатите на акта, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, както и дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В изпълнение на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК са посочени и обсъдени фактически и правни основания за издаването на акта - мотиви.

Оспореният отказ обаче е издаден при съществено нарушение на административно производствените правила, тъй като административният орган не е спазил изискването да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, като събере необходимите доказателства - чл. 35 АПК, което обуславя резултата от издадения административен акт, както и правилното тълкуване и прилагане на материалния закон.

По делото е безспорно, че работодателят „Ювентранс“ ООД, ЕИК[ЕИК], е подало заявление за получаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ по отношение на Я. А. Х., гражданин на С., [дата на раждане], паспорт № 02834835.

Наред с цитираната по-горе относима уредба и приложимо материално право, следва да се обсъди, че регулирането на достъпа до пазара на труда на работници - граждани на трети държави, включително извършването на дейност на свободна практика, е уредено в Закон за трудовата миграция и трудовата мобилност /ЗТМТМ/. Съгласно чл. 15, ал. 1 ЗТМТМ „достъп до пазара на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ се разрешава от Министерството на вътрешните работи след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта“. Следователно предпоставка за получаване на достъп до пазара на труда с цитираното разрешение, каквото се иска да бъде получено в конкретния случай, е положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта. В случая е изискано писмено становище от директора на Агенцията по заетостта /л. 13/ относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда, но становище не е получено и не е приложено по преписката в делото, като се съобщи, че ответникът е заявил, че същата е в цялост. Поради това, макар да е издаден краен акт по преписката с посочено основание, следва да се отбележи, че в тази част процедурата по производството не е спазена, поради което съдът намира, че е налице хипотезата на чл. 146, т. 3 АПК.

На следващо място, между страните не е налице и спор, че е представено свидетелство за съдимост, което е издадено от сирийските официални институции, съгласно изискванията на чл. 24и, ал. 5, т. 2, пр. първо ЗЧРБ, а именно свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът. Представеното свидетелство за съдимост от 23.10.2025 г. /л. 14 и сл./ е издадено от сирийските власти – свидетелство за съдимост, на арабски и заверен превод на български език, като част от процедурата по издаване на административния акт. Документите, на които се позовава издателят на оспорения отказ, а именно: писмо с изх. № КО-13-230/08.07.2025 г. от Посолство Б. до МВнР, дирекция „К. отношения“ относно проверка истинността на свидетелство за съдимост и документ изх. № КО-38278/15.09.2025 г. до МВнР, дирекция „К. отношения“ относно становище за истинността на свидетелство за съдимост на двете лица С. Т. и М. Т., граждани на С., безспорно предоставят информация относно данни, че считано от 08.12.2024 г. сирийските официални институции са прекратили издаването на свидетелства за съдимост след смяната на режима в страната. От същите става ясно също, че за периода януари – март 2025 г. новият сирийски режим не е издавал такива документи поради унищожение на архива относно водените разследвания и присъди. При анализ на тези документи е видно, първо, че същите са съставени с дата предхождаща датата на подаденото заявление с рег. № П -10783/21.11.2025 г. Установява се също, че търсената информация в тях е относно направени запитвания относно свидетелства за съдимост на други лица – сирийски граждани. В единия от документите се споменава, че проверката е относно свидетелство за съдимост на друго лице, издадено с дата 18.03.2025 г. Към заявлението подадено от „Ювентранс“ ООД е представено свидетелство за съдимост от дата 23.10.2025 г., т. е. посочените в горепосочените документи данни по никакъв начин не обвързват периода, в който то е издадено процесното. Няма данни издателят на оспорения административен акт да е направил изрично запитване относно конкретно представеното свидетелство за съдимост, както и да е получил отговор с подобно съдържание и информация относно него и жалбоподателя. С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав счита, че издателят на акта не е изследвал обстоятелствата относно конкретния случай и е направил изводите си, позовавайки се на данни за предходен период, неотносим в случая, и относно запитвания за други субекти, като е пренебрегнал факта, че представеното свидетелство за съдимост съставлява официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК и се ползва с обвързваща материална доказателствена сила и с презумпция за истинност, но тежестта на доказване при оспорване е върху страната, която твърди, че документът е неистински или

съдържа невярно съдържание, а такова доказване от страна на издателя на оспорения акт не е извършено.

Така мотивиран, настоящият съдебен състав счита, че изводите на административния орган, във връзка с това, че свидетелството за съдимост не може да удовлетвори целта на закона са неправилни, същото е представено в срок и в оригинал и органът е следвало да го вземе в предвид, като в случай че е имал каквито и да е съмнения е било необходимо да изследва конкретния случай, при спазване на процедурата за това.

С оглед гореизложеното отказът на заместник-директора на дирекция „Миграция“ при МВР, постановен по заявление с вх. № П-10783/21.11.2025 г. е издаден в нарушение на административно-производствените правила –отменително основание по чл. 146, т. 3 АПК. Същият следва да се отмени като неправомерен поради неспазване на процедурата при издаването му /в този смисъл решение по дело № 3898/2026 г. на ВАС/.

По изложените съображения, съдът приема, че оспореният отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване на Я. А. Х. е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 3 АПК, поради което следва да бъде отменен. Естеството на спорното правоотношение не позволява съдът да се произнесе по същество, поради което преписката следва да бъде изпратена на ответника за ново разглеждане и произнасяне по подаденото от работодателя „Ювентранс“ ООД заявление за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа в Република България на Я. А. Х. при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона, като съобрази и събраните по делото доказателства и установеното с тях.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, Административен Съд С. - град, I-во отделение, 4-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ № 5364р-27871/02.12.2025 г., издаден от заместник-директора на дирекция „Миграция“ - МВР, с който е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на осн. чл. 24и ЗЧРБ на Я. А. Х. / У. А. Н., гражданин на С., [дата на раждане] , по заявление рег. № П-10783/21.11.2025 г. по описа на дирекция „Миграция“ – МВР.

ИЗПРАЩА преписката на заместник-директора на дирекция „Миграция“ – МВР за ново разглеждане и произнасяне по заявление рег. № П-10783/21.11.2025 г. по описа на дирекция „Миграция“ – МВР, съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото решение.

Р. подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България.

Препис на решението да се изпрати на страните по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: